

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ' - Φύλ. 21 ΠΑΡΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 29 ΤΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ 1916 ΑΡΙΘΜΟΣ 602

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

— 'Από σήμερα θα βγαίνει ο Νουμάς
μέ 8 σελίδες κάθε Σαβάτο και θα που-
λιέται το κάθε φύλλο

20 — ΛΕΠΤΑ—20.

— Τὴν ἀντιπροσωπεία τοῦ «Νουμᾶ» τὴν
ἔχει τὸ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩ-
ΛΕΙΟ Ε. Κουνκλάρα (δδὸς Ἀκαδημίας 53,
ἀντικρὺ στὴ Ζωοδόχο Πηγὴ). Ἐκεῖ γρά-
φονται συντρομητές, πουλιῶνται περα-
σμένα φύλλα κτλ. κτλ.

— Στὴ Θεσσαλονίκῃ ὁ Νουμάς πουλιέ-
ται στὸ Βιβλιοπωλεῖο Καστρινάκη καὶ
Γεωργαντᾶ (δδὸς Ἑλ. Βενιζέλου ἀρ. 105.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΗΜ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.—'Υστερα ἀπὸ χρόνια.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ.—Θάβειλα νᾶμουν δάσκαλός σου.

Ι. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ.—Τὸ συμπόσιο.

Γ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ.—Φθινόπωρο.

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.—Πλάι στὴν ἀγάπη (συνέ-
χεια).

Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ.—'Απὸ τὰ «Ρουμπαγιὰτ τοῦ Ὁμᾶρ
Καριάμ».

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὴ φύση ὅξω χινόπωρο καὶ μέσα μου ὁ χειμῶνας,
Καὶ σμίγει ἡ θλίψη τῆς ζωῆς τὴ θλίψη τῆς ψυχῆς,
Μ' ἀνόφελος ὁ σπαραγμὸς καὶ μάταιος ὁ ἀγῶνας
Ὡς πού, ὦ πνοή, νὰ βγῆς!

Στὰ φύλλα πὺν σωριάζονται, σάπια φύλλα καὶ
[τοῖζον,

Βλέπω κ' ἐγὼ τὶς σκέψεις μου νὰ πέφτουνε μια-μιά,
Ξερόφυλλα πὺν οἱ ἀνέμοι τῆς μοῖρας τὰ γυρίζουν
Στοῦ νοῦ τὴν ἐρημιά.

Ἄδεις στοὺς κλώνους οἱ φωλιές κ' ἄδεια μέσ τὴν
[καρδιά μου

Τῶν πόθων ἡ φωλιά. Σκέλεθρα μοῦ νὰ ὄλοι οἱ καιμοὶ
Καὶ σὰν ὀσκιές ὀλόμαυρες τρέμουν βαθιὰ-βαδιὰ μου
Στῆς φρίκης τὴ στιγμῇ.

Τὸν μέγα πόνο τῆς ζωῆς τραγῶ καὶ πίνω ἀγάλη.

Στὸν οὐρανόν, ὦ σύννεφα, καὶ μέσα μου, ὦ σιωπῇ,

Μουρὸ ἀπλώνετε σάβανο καὶ τῷ θυονῶ σας πάλι
Τὸ δάκρυ ποῖός νὰ εἴπῃ!

Σπονδὴ στερνὴ, μνημόσυνη γιὰ τὶς χαρὲς πὺν σβύνουν
Μόλις κ' ἀνθίσαν μιὰν αὐγὴ, στῆς ἀνοιξὸς τὸ φῶς
Ἀνοίγοντας τὰ κοσμικὰ ματάκια τους, πὺν κλείνουν
Τῶρ', ἀγνωμες τοῦ πῶς. ...

Μὲς τὸ κρεβάτι τοῦ χαμοῦ ψυχομοχᾶν κ' οἱ ἀγάπες.

Μὰ γὼ πὺν ἀκούγω στοὺς παλιούς τὰ σβυστὰ
[λόγια—οἰμέ!

Τάκουσα—ὦ τὸ πρωτάκουστο καρδιόχτυπο—πυτᾶτες,
Ἀγόπη, ἐσὺ σ' ἐμέ!

«Τώρα, μὲ τὸ χινόπωρο, θὰ φύγουμε κ' οἱ δύο μας».

Κι' ἀλήθεια! ποῖ νὰ καλογίν' ἡ νέα φωτιά καπνός;

Καπνὸς ἔγινε ἀνάσπαστος τὸ πύρινο ὄνειρό μας,

Πὺν ἦτις τὸ ὄυρανός.

Καὶ τὸ στοιχὶ τῆς τρικυμιάς, τὸ ξωτικό τῆς πόρρας,

Λεξ' κ' ἄλλο πὰ δὲν πρόσμενε, τόσον τώρα κινερό.

Παρὰ τὸν ἦχο τῆς βροντῆς γιὰ νὰ χορῆψη ἐξώρας

Τὸν ἄγριο του χορό:

Τὸν ἄγριο καὶ βροχὸ χορὸ πὺν μ' ἔχει μέσα πάρει,

Πὺν μ' ἔχει πᾶρει καὶ ποτὲς ἴσως δὲ θὰ σταθῶ

Νὰ βοῶ λιμάνι τῶν παθιῶν, τῶν κόπων μαξιλάρι,

Νὰ γλυκαναπαυτῶ.

Ὅμως ἄς μὴν ἀργοῦσε αὐτό!—Τί θέλει τάχα ἡ Μοῖρα

Πέρα ἀπ' τοὺς κύκλους τους ἔδω, νὰ σέρνῃ με. ἡ
[σκληρὴ:

Βοίσκω καὶ κάτου δῶ στὴ γίγλι διάπλατη κάθε θύρα
Πρὸς τὸ ἡλύσιο πρωῒ.

Μὰ τώρα πὺν ὑπολότατο τεντώνει τὸ σκοτάδι

Παντοῦ στά ἐντός, στά γύρω μου, τοὺς μαύρους

[πλοκαμούς,

Τώρα νὰ με ἀραχμένος πὰ στὸ Χριστιανικὸ βράδυ,

Ἄγνος μὲς τοὺς ἀγνοῦς.

Δὲν καρτερῶ τὸ θάνατο δίχως κάποιονε πόθο—

Σὲ σύλλογιέμ' ἔρημ ζωὴ, μὰ δὲ σὲ λαχταρῶ.—

Βλέπω: ἡ ψυχὴ μου τὰ φτερά διπλώνει, ὦ καὶ τὸ

Κάτου ἀπὸ ἓνα Σταινρό... [νιῶθω

Γ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ

Ἐν σφόδριμα βραχνὸ ἐργασταίου γέμιζε τὴν
πρῶτὴν ἡσυχίαν. Ἄλλο πὺν μακρὰ, ἄλλο...

Ὁ γέρο Μούλκας εἶχε ἐτοιμαστὴ καὶ περίμενε τὸν
κκρέ του.

— Ἀϊόμ... ἔκανε.

— Νά, νά!... ἐφθασα!...

Καὶ φάνηκε ἡ γυναικὴ του μένιν φλυτζάνι μεγά-
λο νὰ ἐρχεταί, σκεπατμένο μὲ μεγάλη φέτζα ψωμιού.

— Ὅριστε!... δὲν ἀργησαί!... Κ' ἔπειτα τώρα
σφυροῦνε οἱ φάμπρικες!...

— Νά, νά, ἔχεις δίκαιο... Δὲ σοῦπα καὶ τί-
ποτα δά...

Ἐγείνε σιωπῇ. Αὐτὸς ἔπινε τὸν κκρέ του καὶ
αὐτὴ τὴν κύτταζε. Ἀλλά, σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ φλυ-
αρεῖ.

— Ἡ Κατερίνα οὔτε ἀκούστηκε!... ἔχει γούστο νὰ

γελάστηκε και τὸν πήρε γιὰ καλὰ!... Καὶ ποῖος νὰ ξυπνήσει τὸν προκομένο της; ποῦ χιτὲς τὸ βράδυ τῆς πήγε πάλι στουπὶ!... δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθεῖ στὰ πόδια του! Καὶ ὅλο τὸ ἴδιο τραγοῦδι λέει:

Ἄν εἶσαι δυσσμερῖνι
νὰ πέσουν τῶνθι σου!...

Δὲν τὸν ἔχω ἀκούσει ποτὲ νὰ λέει ἄλλο! Μὰ θὰ ξέρει κι' ἄλλο; Δὲ λὲς πὼς τῷμαθε κι' αὐτό! γιὰτὶ ἔχει ἓνα κεφάλι νὰ! ντουβάρει!

Ὁ ἄντρας τῆς χαμογελοῦσε καὶ κουνούσε τὸ κεφάλι του.

Αὐτὴ πήρε πῖο πολὺ φόρα καὶ θέλησε ἀκόμα νὰ πεῖ, ἀλλὰ τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται.

— Τί, τὸν ἤπιας;

— Ναί, ναί, νάταν κι ἄλλος!

— Δοιπὸν πᾶς! Ἄ, γιὰ ἄκου! Μέσα στὸ χαρτὶ σοῦχω κι ἓνα κομμάτι κρέας, ποῦμαινε ἀπὸ χιτὲς. Γιὰ πρόσσε τῶρα, μὴ σοῦ κολήζει πάλι αὐτὸς ὁ χοντρομούρης καὶ στὸ φάει.

— Καλὰ, καλὰ! ἄσεμε τῶρα νὰ πάω!

— Ἄντε! στὸ καλὸ κι ὁ νοῦ σου νάγε δῶ!

Χοντρή, ὅπως ἦτανε μὲ γελαστὸ πρόσωπο, ὅταν στράφηκε ὁ γέρο Μούλκας τὴν εἶδε νὰ τὸν κυτᾶζει καὶ νὰ τοῦ χαμογελά. ἀπ' τὴν ἐξώπορτα, κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς.

Σιγὰ, σιγὰ βάδιζε γιὰ τὴ δουλιὰ, ποῦχε κοντὰ σ' ἓνα μικρὸ λιμανάκι. Εἶδε ὅμως, καθὼς προχώρησε ἀρκετά, πὼς δὲν εἶχε ὄρεξη, ἐπιθυμία νὰ ἐργαστεῖ αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

— Μπᾶ! ἔκανε.

Ἀλλὰ, ἂν κέβαλε τὰ δυνατὰ του, δὲν κατόρθωσε νὰ βγάλει αὐτὸ, ποῦ εἶχε. Ἦλεγε καλλίτερα νάμεινε στὸ σπίτι του, νὰ ἡσύχαζε καὶ νὰ μὴ ἐργαζότανε.

Καὶ ἦταν ὥραία μέρα, ἐλαφρὰ συννεφιασμένη, μὲ σύννεφα ἄσπρα καὶ ὅμοια μὲ πομπουλὰ.

Μικρὸ ἀεράκι φυσούσε ψυχρὸ καὶ ὁρρό.

Καὶ ἐργιὰ στουὺς δρόμους. Κρειστὰ τὰ παράθυρα καὶ οἱ πόρτες μαγαζιῶν, σπιτιῶν. Μὲ βῆμα ἀργὸ ἐφθασε στὸ λιμανάκι, ὅπου ἀντικρὺ, γινότανε μὴ μεγάλη οἰκοδομή.

Τ' ἀγκυλώνει ποῦ θὰ πελεκουσε, ἦτανε ριγμένη ἀνάγκη καὶ τὸν κοντὰ στὸ ἄλλο.

Πέρα σὲ μὴ μεριὰ τῆς θαλάσσης, ἀρσιδωρή, ἔτα σὰ γυλιῖτα νὰ μὴν αἰσθάνονται καὶ νὰ ἔμεινε ἀρσιγλήνη στὸ χῆδι τοῦ μικροῦ ἄρχου, ἓνα βαρκάκι δειλὸ, πανί, ἀκίνητο, τοῦ φάνηκε νὰ μοιάζει σὰ μύγα νεκρὴ πάνω σὲ καθρέφτη.

Ἐδῶκε τὸ σκακίκι του καὶ ἄρχισε νὰ δουλεύει.

Καθὼς δούλευε ὅλο θλιβερὰ κραγμένα τοῦ ἐρχόντουσαν στὸ νοῦ.

— Μπᾶ, σὲ καλὸ μου! εἶπε ποῦ τὸ παρατήρησε.

Καὶ ἐακολούθησε νὰ πελεκᾷ τάγκωνάρια.

Ἄκουσε σὲ λίγο γέλια καὶ ὁμιλίες ζωηρές. Εἶδε δύο νέους νὰ περνοῦνε, μὴ νὰ μὲ κοντὸ φουστάνι καὶ μεγάλο πολὺ καπέλο κῆνα νὰ ἀμούστακο, ξανθό. Ἐνόησε πὼς ἦταν ἐρωμένοι.

— Στὸν καιρὸ μου γινόντουσαν αὐτὰ ἔτσι; ρώτησε τὸν ἑαυτοῦ του.

Καὶ τοῦ ἤρθε στὸ νοῦ καὶ τὸν ἔκανε νὰ κουνήσει θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

— Μὰ τί ἤθελε τότε; ρώτησε σχεδὸν δυνατὰ τὸν

ἑαυτοῦ του, ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος καὶ σκεπτικός.

Σηκώθηκε ἀφίνοντας τὸ πελέκημα, ἔκανε τοιγὰρο καὶ τὸ ἀναψε, ζητώντας νὰ μὴ σκέπτεται αὐτό, ποῦ τοῦχε ἔρθει στὸ νοῦ. Ἡ ματιὰ του πήγε πέρα καὶ εἶδε τοὺς δύο νέους μακρὰ νὰ χάνονται καὶ αἰσθάνθηκε λύπη, λύπη.

— Μπᾶ, τί ἐπαθλὲ εἶπα.

Ἀπὸ μὴ πομποῦλα, κείνη τῇ στιγμῇ ἓνα παιδάκι πετάχτηκε, μὲ ναυτικά, ζωπμένο ἓνα σπαθάκι.

Ἐνὰ κόσμος παλιὸς σὰ νάκανε νὰ κινήθῃ, ἓνας ὁλόκληρος κόσμος νεκρωμένος νὰ ἐπαίρνε ζωὴ.

Κοῦνησε σιγὰ τὸ κεφάλι. Πόσα καὶ πόσα δὲν τοῦ θύμιζε αὐτό!

Θυμήθηκε ποῦ εἶχε ὄνειρο νὰ γαίνει στρατιωτικὸς καὶ φανταζότανε.

— Πᾶνε, πᾶνε!

Ἡ ματιὰ του πήγε στὰ μουστάκια του καὶ τάδε ἄσπρα, ἄσπρα καὶ θέλησε νὰ θυμηθεῖ πόσον καιρὸ τὰ ἤξερε μαῦρα καὶ ἂν ἦτανε.

Πέταξε τὸ τοιγὰρο του κ' ἔσκυψε στὴ δουλιὰ του καὶ ἄρχισε πάλι νὰ πελεκᾷ ρυθμικὰ τάγκωνάρια.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺ καὶ εἶδε πὼς εἶδε μποροῦσε νὰ δουλέψει καὶ στάθηκε.

— Μὰ τίνα αὐτό! εἶπε.

Ἐμεινε καθισμένος σ' ἓνα ἀγκωνάρι, ἀρκετὴ ὥρα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ὕστερα σηκώθηκε καὶ πήρε τὸ ροῦχό του.

— Τί τὰ παρατᾷ; ρώτησε τὸν ἑαυτοῦ του.

— Ναί, ναί, δὲ μπορῶ! τοῦ ἀπήντησε.

Μαζέψε τὰ ἐργαλεῖα, πήρε τὸ φαί του, ποῦ τόχε βάλει μέσα σὲ ἀγκωνάρι, τυλιγμένο στὴν πετσέτα, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἐπλωμένος ὁ γέρο Μούλκας στὸ κρεβάτι του ἔμεινε. Ἦλεγε πὼς δὲν ἦταν καλὰ, ἀλλὰ μάλιστα πολὺ ἀγχωρὰ. Ὁ γιαντὸς ὅπως τοῦ μιλοῦσε, ὁ τρόπος του, καὶ τὸ ῥυθμὸς του, ποῦ ἄκουσε, καμμιὰ ἐλπίδα δὲν τοῦ ὄνειρε.

Ἦτανε ὅπως ἤρθε, γαλήνιος. Ἀπὸ μικρὸς δούλευε, δούλευε! Ἐ, τῶρα θὰ ἡσύχαζε! Τὰ ὄνειρα τὰ παιδάκια τοῦ τὰ χαλὰ σὲ ὁ κακίαν τοῦ πατέρα του. Ἀπὸ τότε ἄρχισε τὸ ρακκιστὴριό του.

Καὶ ὅταν μὴν αἰσθάνεται καὶ δούλευε, δούλευε. Εἶχε συνήθειαι καὶ σ' αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ θάταν καλὰ, ὅλα καλὰ, ἂν δὲν οὐρε μὴ αἰτία...

— Ὅλα καλὰ, καλὰ!

Θέλει νὰ το πεῖ, νὰ τὸ πεῖ, μὰ ὅσο καὶ ἂν προσπαθεῖ μὲντὸ νὰ κλέψει τὸ στόμα του, νὰ ἐμποδίσαι καὶ ποῦ ἐρχεται, ποῦ θέλει νὰ βγει πρὶν ἔξω, δὲν μπορεῖ νὰ το κατορθώσει. Καὶ φωνάζει τῇ γριὰ του.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, γυναικα! τῆς λέει ποῦ πήγε κοντὰ του. Γιὰ πές μου, ὅλο καλὰ δὲν περάσαμε; ἔτσι δὲν εἶνε;

— Ἐ, σὲ καλὸ σου, τοῦ πε κείνη, τίνα αὐτὰ ποῦ λέει!...

— Γιὰ ἄκου, ἐπέμενε καίνο, γιὰ ἄκου!.. Ἄσεμε, θέλω νὰ πῶ! Περάσαμε καλὰ! καὶ θὰ περνοῦσαμε ἀκόμα καλλίτερα, ἐγὼ δηλαδὴ, ἐγὼ θὰ περνοῦσα καλλίτερα, ναί, ἂν δὲν ἦταν ἓνα σαράκι σωστό, ποῦ μέτρωγε, μέτρωγε!

— Μπᾶ, Χριστὸς καὶ Παναγιά! Καὶ τί σαράκι ἦταν αὐτό, ποῦ σέτρωγε; ἔκανε κείνη.

— Δὲ μπορῶ πιά καὶ θὰ τὸ πῶ ! Εἶναι τόσα χρόνια πού τῶχ'ω μέσ' μου !

Εἶναι πολλὰ χρόνια, θάνατι ἴσ'αμε τριάντα, τριάντα ἔνα. Ἐνὰ βράδυ εἶχα ἔρθει στὸ σπῆτι. Θάπαιρνα κἀτι καὶ θὰ ἔφευγα. Ἀντελήφτηκα μιὰ ταραχή.

Καὶ τὸ μάτι μου, ἔπ'ν περνοῦσα νὰ πάω στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ πάρω καίνο, ποῦχα ἔρθει, πῆρε μιὰ ρεμπόυπλικα μζύρη πάνω σὲ μιὰ καρέκλα! Ταραχτήκα, ἀλλ' ἔκανα πῶς δὲν εἶδα. Ἄμ' γύρισα ἀπ' τὴν κουζίνα τὸ καπέλο δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ, εἶχε χαθεῖ !

— Μπά, σὲ καλὸ σου, σὲ καλὸ σου ! Βρέ, Βρέ!... ἔκανε ἡ γριὰ του, μὰ δὲ ρωτοῦσες, χριστιανέ μου, δὲ ρωτοῦσες !.. Πῶ, πῶ !.. καὶ τῶχε σαράκι !.. τόσα χρόνια !.. Αὐτὸ τὸ καπέλο, βρέ χριστιανέ μου, ἦταν τοῦ χάχα τοῦ γαμπροῦ σου!.. Δὲν τὸν εἶχες διώξει, πού ἦταν ἀρραδωνισμένος ; Ἐ, εἶχε ἔρθει κρυφὰ νὰ δεῖ τὴν ἀδελφή σου καὶ νὰ μοῦ πεῖ νὰ σοῦ μιλήσω. Καὶ μόλις ἀκούσανε πῶς ἔρχεσαι τοὺς κόπηκε ἡ χολή τους καὶ κρυφτήκανε κ' οἱ δύο !.. Γιὰ φαντάσου ! Καὶ τί γέλια, πού κάναμε ὑστερὰ μὲ τὴν ἀδελφή σου γι'αὐτὸ τὸ καπέλο !

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ἀπὸ τὸ Ε' βιβλίον

Το Συμπόσιο

ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟ

Γιορτὴ μεγάλη — ὥραία μου — γινόταν

Στὸ παλάτι τοῦ ῥήγα τοῦ τρανοῦ,

Τῆς γῆς ἐκεῖ ταν ὅλα τὰ λουλούδια

Κι' ὅλα τ' ἀστέρια ἐκεῖ ταν τοῦρανοῦ.

Τοῦ βασιλείου του τὰ ὄμορφα κοράσια,

Καὶ τὰ ξανθὰ καὶ τὰ μελαχρινὰ,

Μὲ χεῖλια σὰν τὰ κόκκινα κεράσια,

Σὰν τοῦ Μαῖου τριαντάφυλλα πρωῒνά.

Ἐκεῖ κι' ὁ Βασιλιάς ξανθὸς κι' ὥραίος

Σὰν ἥλιος μεγαλόπρεπος περνάει

Μὲ τὸ βασιλικὸ χαμόγελό του

Κρεῖνα καὶ ρόδα ὀλόγυρα σκορπάει.

Κερνᾶν κρασί χρυσοντυμένα ἀγόρια

Σὲ ποτήρια ἀπὸ κρούσταλλο γυαλί...

Μὲ κάθε ὥραία ὁ Βασιλιάς τσιγκρίζει

Τὸ ποτήρι, καὶ τῆς γλυκολαλεῖ.

Κι' ἀνάμεσα στὰ τόσα τὰ κοράσια,

Ὡς ξεχωρίζεις τὸν αὐγερινό,

Ξεχώρισε πανέμορφο κοράσι

Σὰν ἄνθος τρυφερό, μελαχρινό.

Ταραζεται καὶ πάει καὶ τὸ σιμώνει,

Κι' ὡς νὰ τσιγκρίζει ἐπῆγε ὁ Βασιλιάς

Στρᾶν ... πέφτει τὸ ποτήρι του κοιμάτια

Στὰ πόδια τῆς μικρῆς τῆς κορασιάς.

Τάγόρια πού κερνοῦσαν κιτρινίσαν,

Τῶν κοριτσιῶν τὸ χρῶμα εἶχε κοπεῖ

Κι' ὁ Βασιλιῶς θλιμμένος πάει νὰ γείρει

Κι' ὕπνο τὴ νύχτα ναῦρη δὲν μπορεῖ.

Χαράματα τὴν κορασίδα κραáει,

Κορώνα στὰ μαλλιά τινὲ φορᾶ,

Βραχιόλι τὸ μεγάλο του βασιλείου

Στὸ τρυφερό τὸ χέρι τῆς περνοῦ.

Γιορτὴ μεγάλη — ὥραία μου — γινόταν

Κι' ἔπαιρνε ὁ ρήγας τὸ μελαχρινό.

Τὸ κοράσι, πού τῶχε ξεχωρίσει

Ὡς ξεχωρίζεις τὸν αὐγερινό.

Ἀπρίλης 1916.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΣΟΥ

Ὅταν σὲ βλέπω, ἀγάπη μου, θλιμμένη,

Θάθελα νὰ γινόμουν δασκαλός σου,

Καὶ νάνοιγα πλατὺν τὸν κόσμον ἐμπρός σου

Γιὰ νάκανα τὴν πίκρα σου νὰ γένει

Γλυκιά — Σὰν εἶσαι ἀγάπη μου θλιμμένη,

Θάθελα νὰ γινόμουν δάσκαλός σου.

Παῖδί μου, ὅταν σὲ βλέπω κακιομένη,

Θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ἀνοίξω

Τὸ στῆθος σου, τὸ μπάλαμο νὰ ρίξω

Τῆς γνώσης, πού ὅλα στὴν καρδιά γλυκαίνει

Θάθελα σὰ σὲ βλέπω θυμωμένη

Μὲς στὴν καρδιά σου μπάλαμο νὰ ρίξω.

Μὰ ὅταν, ὀϊμένα, μὲ: στὸ στῆθος νιώθω

Πῶς κάτι καυτερό βαθιά μου κλείνω,

Κι' ὅταν μὲς στὴν καρδιά σκληρὰ σ' ἐκρίνω,

Βλέπω νεκρὸ τὸν ἄραχλό μου πύθο —

Σὰ φτάν' ἡ ὀργὴ τὰ σωθικά μου, νιώθω

Πῶς δάσκαλός σου δὲν μπορῶ νὰ γίνω

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ